

INHOUD

Inleiding	8
Voorwoord	10
Hoofdstuk 1 - Er komen eindelijk weer vette jaren	
1 - De ASO, een exponent van Franse zakelijkheid	14
2 - De magere jaren en het lonkende perspectief	17
Hoofdstuk 2 - Nederlandse ploegen (1987-2017)	
1 - TVM: het eerste dopingschandaal	24
2 - BUCKLER: de groene Bucklers van Jan Raas	29
3 - WORDPERFECT EN NOVELL: Raas in de ICT	33
4 - RABOBANK: de redder van de vaderlandse wielersport	37
5 - SHIMANO: samenwerkingen met Skil, Argos en Giant	57
6 - VACANSOLEIL-DCM: de passie van een accountant	63
7 - LOTTO.NL-JUMBO: de erfenis van Rabobank	69
Hoofdstuk 3 - Rennersbiografieën	75
Ze rijden al honderd jaar mee / De onbekende renner	526
Dankbetuiging en Bronnen	529

OVERZICHT RENNERSBIOGRAFIEËN

1987	166	John Bogers	76	1993	188	John van den Akker	195
	167	Erik Breukink	80		189	Tom Cordes	200
	168	Gert Jakobs	90		190	Rob Mulders	205
	169	Jacques van der Poel	96		191	Danny Nelissen	210
	170	Jean-Paul van Poppel	99	1994	192	Léon van Bon	216
	171	Gert-Jan Theunisse	105		193	Erik Dekker	222
	172	Nico Verhoeven	113		194	Patrick Jonker	229
1988	173	René Beuker	118		195	Marco Vermeij	234
	174	Frans Maassen	122		196	Bart Voskamp	239
	175	John Talen	127	1995	197	Jeroen Blijlevens	244
	176	Wiebren Veenstra	132		198	Tristan Hoffman	251
1989	177	Jos van Aert	138	1996	199	Michael Boogerd	255
	178	Johannes Draaijer	144		200	Servais Knaven	264
	179	Rob Kleinsman	149	1998	201	Steven de Jongh	270
	180	Eddy Schurer	154		202	Koes Moerenhout	275
	181	Patrick Tolhoek	158		203	Aart Vierhouten	280
1990	182	Gerrit de Vries	162	1999	204	Marc Lotz	286
	183	Martin Schalkers	166	2000	205	Jan Boven	291
1991	184	Rob Harmeling	170		206	Max van Heeswijk	295
1992	185	Maarten den Bakker	176		207	Jans Koerts	300
	186	Eddy Bouwmans	182	2001	208	Bram de Groot	306
	187	Martien Kokkelkoren	188	2002	209	Addy Engels	311

	210	Karsten Kroon	316	232	Rob Ruigh	432
2003	211	Remmert Wielinga	322	233	Lieuwe Westra	436
2005	212	Gerben Löwik	327	234	Roy Curvers	442
	213	Joost Posthuma	331	235	Steven Kruijswijk	446
	214	Bram Tankink	336	236	Tom Veelers	453
	215	Pieter Weening	340	237	Tom Leezer	457
2007	216	Thomas Dekker	345	238	Tom Dumoulin	461
	217	Stef Clement	353	239	Boy van Poppel	470
2008	218	Laurens ten Dam	358	240	Danny van Poppel	474
	219	Sebastian Langeveld	364	241	Tom-Jelte Slagter	478
	220	Martijn Maaskant	368	242	Wilco Kelderman	482
	221	Niki Terpstra	373	243	Jos van Emden	488
2009	222	Robert Gesink	378	244	Ramon Sinkeldam	493
	223	Kenny van Hummel	386	245	Dylan van Baarle	497
	224	Koen de Kort	391	246	Dylan Groenewegen	502
	225	Piet Rooijackers	395	247	Bert-Jan Lindeman	508
	226	Albert Timmer	399	248	Timo Roosen	512
	227	Lars Boom	403	249	Maurits Lammertink	515
	228	Maarten Tjallingii	408	250	Mike Teunissen	519
	229	Johnny Hoogerland	413	251	Marco Minnaard	523
	230	Bauke Mollema	419			
	231	Wout Poels	426			

Wiebren Veenstra

*Harkema, 08.12.1966

Tourresultaten:

1988: na de negende etappe uit de strijd genomen.

1991: 157e op 3u13'58" na winnaar Miguel Indurain (Sp).

Medio juni 1995 was Hennie Kuiper als ploegleider van de Amerikaanse Motorola-ploeg druk bezig met het samenstellen van zijn ploeg voor de Tour de France. De kern van zijn selectie stond vast, want de keus voor Lance Armstrong, Frankie Andreu, Andrea Peron, Sean Yates en Steve Bauer was onomstreden. De overige vier moesten zich bewijzen in de Ronde van Zwitserland of de Dauphiné Libéré. Wiebren Veenstra was nog een vraagteken, tot hij in de Dauphiné het startbewijs verdiende door het winnen van een bijzonder lastige rit met twee cols. Een onverwachte verrassing voor de Nederlandse ploegleider, want zijn 28-jarige landgenoot stond bekend als een renner die massasprints kon winnen. Hij ontbeerde weliswaar het sprintvermogen van een Cipollini of een Van Poppel, maar in aankomsten met een grote groep spelen toeval en geluk niet zelden een rol en wint niet altijd de snelste.

Maar Wiebren Veenstra had meer kwaliteiten dan alleen sprinten. In tegenstelling tot andere sprinters vreesde hij de bergen niet. Hij kon aardig klimmen en nog beter dalen, maar nam als de weg omhoog liep meestentijds direct plaats in de bus, om zich zoveel mogelijk te sparen voor de vlakke ritten, waarin hij voor de winst of een ereplaats kon gaan. Dat was hij in de derde etappe van de Dauphiné even vergeten toen hij met een flinke achterstand op de laatste col boven kwam. In plaats van met een groep achterblijvers op het gemak naar de finish te rijden, liet hij zich als een steen omlaag vallen en sloot beneden gekomen aan bij de kopgroep. De kans op succes was groot. Een ploeggenoot trok de sprint aan en niemand had een schijn van kans tegen de ontketende spurtbom uit Friesland.

Kuiper had met groeiend respect de kamikaze-afdaling gezien en toen Wiebren ook nog de etappezege pakte, was wat hem betrof de Tourploeg van Motorola compleet. Hij had er alleen niet op gerekend dat de Fries geen trek had in nog een Touravontuur. Na twee min of meer mislukte optredens reed hij in juli liever criteriums en kermiskoersen waar meer te verdienen was voor een sprinter van zijn niveau. Alle topsprinters stonden aan de start van de Tour en daarom had hij daar niks te zoeken, vond hij. Kuiper had begrip voor zijn argumenten en Fabio Casartelli, de Olympische kampioen van de Spelen van 1992, nam zijn plaats in. Op 17 juli was Wiebren met wat ploeggenoten op weg naar Stuttgart om daar te koersen toen hij tot zijn schrik het nieuws hoorde dat zijn vervanger in de afdaling van de Portet d'Aspet was gevallen en dodelijk verongelukt. Het kwam bij hem binnen als een mokerslag, want hij besepte direct dat als hij wel naar de Tour was gegaan, Fabio nog had geleefd. Het heeft jarenlang door zijn hoofd gespoekt en zeker invloed gehad op de rest van zijn carrière.

Wiebren is de oudste van de drie kinderen die door Fokke en Hepie Veenstra uit het Friese Harkema op de wereld zijn gezet. Drie jongens, Wiebren, Wietze en Wopke. In tegenstelling tot Kwik, Kwek en Kwak werden ze niet opgevoed door een suffe oom Donald, maar door een fanatieke vader. Hepie leerde ze fatsoen, de meester op school leerde ze lezen, schrijven en rekenen en Fokke leerde ze voetballen. Dat was de passie van de man die als dertienjarige de bouw in ging om al op z'n veertigste te worden afgekeurd, omdat zijn lijf versleten was. Maar als hij langs de lijn van een voetbalveld stond of een mooie pot op tv zag, vergat hij alle pijn en ongemak, want voetbal was zijn lust en zijn leven.

Wiebren stelde hem aanvankelijk niet teleur toen hij op zeer jeugdige leeftijd bij de Harkemase Boys aan de slag ging. Hij dribbelde met de bal dat het een lieve lust was, kon al snel handig een bal afpakken, zijn voorzetten kwamen meestal aan en als er geschoten kon worden had de vijandelijke keeper de handen vol. Fokke zag het met genoegen aan en was beretrots als Wiebren doelpunten maakte. Toen hij werd geselecteerd voor de noordelijke jeugdselectie ging zijn vader helemaal uit zijn plaat. Maar voor Wiebren was sport meer dan voetbal alleen, want als het 's winters vroom en de wedstrijden werden afgelast bond hij enthousiast de schaatsen onder om wedstrijdjes te rijden, die hij meestal won. Hij was niet groot maar beresterk, goed gebouwd en geproportioneerd en behoorde in alle sporten waar hij in zijn jeugd mee te maken kreeg tot de besten.

Vader stond dat schaatsen oogluikend toe, want elke rechtgeaarde Fries houdt van het schaatsen en voor de *Alvestêdetocht* moest bij Fokke zelfs het voetbal wijken. Hij vond het goed dat Wiebren naar de schaatsclub ging, als het maar niet ten koste zou gaan van het voetballen. Voor de schaatstraining moest de jongen gaan fietsen. Ook dat vond hij machtig mooi en hij fietste en schaatste als een bezetene en het voetballen kwam in de knel. Fokke zag het met lede ogen aan, zeker toen Wiebren hem op een dag meedeelde dat hij wielrenner ging worden. Wat Fokke ook zei, de jongen had zijn besluit genomen en bij een echte Fries is ertegen ingaan verspilde moeite. Toen later ook Wietze en Wopke liever gingen wielrennen dan voetballen moet het voetbalhart van Fokke zijn gebroken. Hij kreeg er gelukkig veel voor terug, want ze hadden alle drie talent en reden gedrieën een erelijst bij elkaar waardoor het ouderlijk huis meer weg had van een magazijn vol sportprijzen dan van een eenvoudige arbeiderswoning.

Het ging gelijk goed met Wiebren als wielrenner. Hij beheerste na korte tijd alle onderdelen om er pas later achter te komen dat hoe verder je komt, hoe minder dat telt. "Bij de profs moet je in alles goed zijn, maar zover was ik nog lang niet. Ik begon op m'n zestiende als tweedejaars nieuweling en won in het eerste jaar direct zestien koersen. Ik had geen aanpassingsproblemen en reed makkelijk mee. Ik koerste overal in de drie noordelijke provincies en in de kop van Noord-Holland, waar er maar wedstrijden waren. Zomer en winter, na het wegseizoen ging ik gewoon door als veldrijder. In beide onderdelen zat ik al vrij snel in selecties en alleen in het eerste jaar bij de junioren had ik het wel eens moeilijk. De meeste jongens waren ouder, maar ik ging toch nog twaalf keer als eerste over de streep." Het werd hem na verloop van tijd door trainers en coaches duidelijk gemaakt dat hij moest kiezen. Hij volgde zijn hart en koos na lang dubben voor de weg. "Nadat ik had gekozen, zat ik als wegrenner ook al snel in de nationale juniorenselectie bij bondscoach Boskamp. Toen ik achttien werd, ben ik overgegaan naar de amateurs en kwam ik bij de Batavus-ploeg van Piet Hoekstra."

Wiebren Veenstra in zijn amateurtijd, voor de Batavusploeg

Terugkijkend was Batavus de beste ploeg waar hij in zijn carrière voor heeft gereden, inclusief de jaren dat hij bij grote profploegen onder contract stond. “Hoekstra was een geweldige ploegleider, hij wist me op de juiste punten te raken. Als het wat minder ging dan kon hij me over een dood punt heen helpen. Hij was keihard voor ons, maar dat had ik in die tijd wel nodig. Hij heeft een betere sprinter van me gemaakt en in het eerste jaar bij de amateurs won ik negen koersen, waaronder een rit in Olympia’s Tour en een etappe in de Ronde van Ierland. Ik kwam altijd goed geroedeerd uit die etappekoersen en wel zodanig dat ik in het eerstvolgende criterium al na vijf kilometer demarreerde. Dan was ik weg en niemand pakte me nog terug.”

Wiebren ontwikkelde zich onder de hoede van *Grutte Pier* tot een heel goede renner. Eentje die voor honderd procent met zijn vak bezig was. Hij liet niets aan het toeval over en absorbeerde alles waar hij voordeel uit dacht te halen. Hij keek bijvoorbeeld graag naar de motorcross, vooral als zo’n pak met brullende motoren de bocht in ging. Hij ontdekte dat wie daar het laatste durfde te remmen, vaak als eerste weer op het rechte eind landde. Hij imiteerde dat voor zover mogelijk op de fiets en het werkte. “Mijn mooiste overwinning bij de amateurs is die rit in Olympia’s Tour geweest. We zaten met zo’n dertig man op kop en de hele Batavusploeg was erbij. Er was afgesproken dat ik de sprint zou aantrekken voor Eddy Schurer, omdat die beter stond in het klassement. Ik deed het iets te enthousiast, want er kwam niemand meer overheen. Niemand nam me iets kwalijk en Eddy was hartstikke blij voor me. Met een heel pak overwinningen op mijn naam, ben ik in 1988 prof geworden bij Hitachi-Bosal.”

Dat was een typisch Belgische ploeg waar de ploegleiding alleen maar oog had voor de kopmannen. Als je dat niet bent, is het zaak je zo snel mogelijk in de kijker te rijden en daar slaagde Wiebren al gauw in. Hij debuteerde in Kuurne-Brussel-Kuurne en daar deed hij zijn werk voor de kopmannen Marc Sergeant en Claude Criquiellion zo goed, dat hij direct tot derde kopman werd uitgeroepen. Een week later won hij een rit in de Ronde van de Sarthe en later dat jaar scoorde hij opnieuw in de Ronde van Nederland. Waar hij niet op had gerekend was dat hij in zijn eerste jaar als prof direct al de Tour de France moest rijden. Hij was pas 21 jaar en werd gelijk in het diepe gegooid, toen de ploegleiding door personeelsproblemen pas een dag voor de start een beroep op hem moest doen. Met een privéjet van de sponsor werd hij op zaterdagmiddag naar Le Mans gevlogen, waar hij de volgende dag met de ploeg de prelude moest rijden. Die combinatie van een ploegentijdrit en een proloog was dat jaar een nouveauté. De ploegen moesten zo snel mogelijk in formatie 4,8 kilometer afleggen. De tijden golden niet voor het klasement, want dat miniritje was alleen bedoeld om aan de eerst aankomende van de snelste ploeg de gele trui te kunnen uitreiken.

Pas de volgende dag ging het om het echie. In de ochtenduren een rit in lijn en in de middag een ploegentijdrit van 49 kilometer. Hitachi reed een geweldige rit en met nog twee ploegen op het parcours had de formatie van Berten De Kimpe de beste tijd laten noteren. Omdat ze de laatste kilometer voluit hadden gesprint was Wiebren als eerste gefinisht, wat betekende dat als geen van die twee ploegen de tijd zou verbeteren, de Tourdebutant de gele trui mocht aantrekken. Hij zou dan de eerste Friese Tourrenner in de geschiedenis zijn geweest die de gele trui zou dragen en alleen al bij de gedachte kreeg de Harekiet kippenvet. Maar de gele trui ging aan zijn neus voorbij. Eerst was de Zwitserse ploeg Weinmann sneller en vervolgens kwam de Postrein van Panasonic met de winnende tijd en mocht niet Wiebren, maar landgenoot Teun van Vliet het geel aantrekken.

Ondanks deze teleurstelling was de belangstelling van de pers enorm. Het versterkte hem in de overtuiging dat de verdere Tour appeltje-eitje zou zijn, maar daar kwam hij snel van terug toen in de dagen daarna de etappes langer en zwaarder werden. Daar kwam nog een zware val in de negende rit bij en toen besepte hij dat hij nog niet klaar was voor de zwaarste wedstrijd van het jaar. Hij kwam te laat binnen en kon naar huis. Hij zou er pas drie jaar later in terugkeren. Als lid van de Buckler-ploeg van Jan Raas, een formatie met veel meer kwaliteit dan Hitachi. "In die ploeg zat zoveel klasse, dat het elk jaar dringen was voor een plaatsje in de Tourploeg. Het eerste jaar moest ik dan ook thuisblijven, maar in 1991 zat ik erbij. In 1990 won ik de Grote Prijs Raymond Impanis en Veenendaal-Veenendaal en een jaar later weer. Daarnaast liet hij ook eerste plaatsen noteren in de Ronde van Midden-Zeeland, de Grand Prix Haute Sambre in Frankrijk en het open kampioenschap van West-Vlaanderen. Het was zijn beste seizoen bij de profs en over zijn aanwezigheid in de Tourploeg van Buckler was geen meningsverschil. Als sprinter, de man die samen met Jelle Nijdam en Eric Vanderaerden ritten moest winnen. De verwachtingen waren hooggespannen.

Omdat, op Cipollini na, alle grote sprinters dat jaar de Tour reden, lukte het Wiebren niet om een rit te winnen. Met namen als Abdushaparov, Bontempi, Kelly, Van Poppel, De Wilde, Ludwig, Jalabert, Kappes en Konyshov was het in elke vlakke etappe dringen geblazen en er zat zelfs geen enkele top-10-notering in. De tactiek van het treintje werd toen nog door geen

enkele ploeg toegepast, maar wel zorgden de Bucklers ervoor dat er in de laatste tientallen kilometers niemand meer wegwam. Wiebren werd tot de laatste kilometer keurig door de ploeg voorin gehouden en moest toen zelf het goede wiel kiezen. Met een klein peloton topsprinters en rappe finishers was er echter geen beginnen aan. Een Tour om gauw te vergeten.

De carrière van Wiebren Veenstra wordt uitstekend geïllustreerd door zijn ellenlange erelijst. Vol met overwinningen en ereplaatsen, maar zonder een echte grote zege, die zijn naam voorgoed in een heldengalerij had kunnen plaatsen. In 1996 zette hij er een punt achter, nadat hij al twee jaar last had van de naweeën van een zware val in de Dauphiné. Hij liep daar een scheurtje in het middenrif op met chronische maagzuurproblemen tot gevolg. “In een massasprint ben ik daar enorm op mijn plaat gegaan en daarna kon ik niet meer wat ik daarvoor wel kon. Ik heb altijd last van maagzuur. Het wordt elk jaar erger, maar ik moet ermee leven. Het is operatief te verhelpen, maar dat is een pittige ingreep die qua moeilijkheidsgraad gelijk staat aan een openhartoperatie. Liever niet dus en in plaats daarvan slik ik permanent medicijnen. Mijn laatste sponsor was Foreldorado-Golff. Daar had ik een tweejarig contract, maar dat heb ik na een jaar ingeleverd omdat ik niet presteerde waarvoor ik gecontracteerd was.”

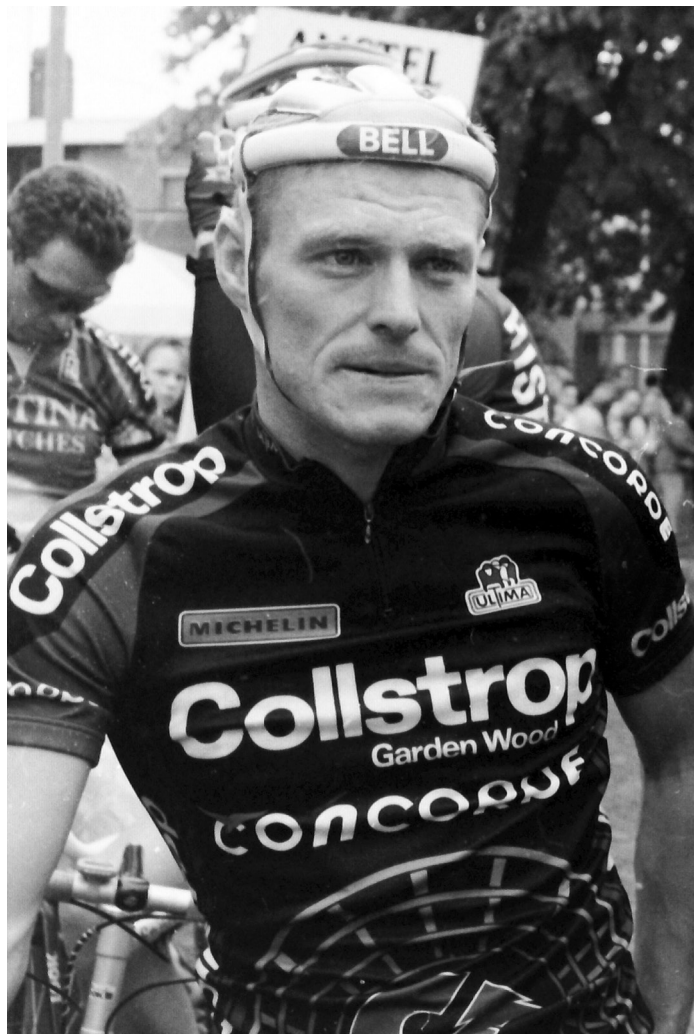
Wiebren is na zijn afscheid als vertegenwoordiger aan de slag gegaan bij de importeur van het Italiaanse fietsenmerk Colnago. Na twee jaar kreeg hij eenzelfde baan aangeboden bij Shimano om na enkele jaren uit de sportsfeer over te stappen naar Würth, een bedrijf gespecialiseerd in bevestigingstechnieken. Drie jaar geleden werd hij gevraagd om als buitendienstverkoper bij de Hoffman Groep te komen, een bekende leverancier van verspanend gereedschap voor de metaalindustrie. Hij bezoekt potentiële afnemers in de industrie. “Een heel andere wereld, waar de meeste mensen mij niet kennen. Dat is wel eens prettig, want in mijn vorige banen gingen de gesprekken toch al gauw over het fietsen. Hier gaat het meer over de problemen waar de klanten mee komen, waarvoor ik met onze producten een oplossing moet bieden. Dat geeft veel meer voldoening.”

Toen Wiebren beroepsrenner werd is hij van Harkema naar het Brabantse Zundert verhuisd om dichterbij de koers te zitten. In zijn laatste jaar als wielrenner kreeg hij verkering met Ria, die hij al eens eerder had ontmoet op het erepodium bij een criterium. Hij als winnaar, zij als de mooie rondemiss. Het klikte niet gelijk, maar toen hij haar in 1986 weer ergens ontmoette, sloeg de vonk over. Ze trouwden, verhuisden naar Drachten en kregen twee kinderen. Twee bollebozen, want zoon Rob studeert in Groningen geneeskunde en dochter Marit studeert voedingsleer en diëtik. Naast hun studie zijn ze beiden met veel ambitie met sport bezig. Rob heeft als voetballer in diverse jeugdselecties gezeten en Marit is als turnster kampioen van Friesland geweest. Het is voor allebei echter een leuke bijzaak, want de studie gaat voor en dus is er niet meer voldoende tijd om echt topsport te bedrijven.

Wiebren is in zijn vrije tijd nog volop actief in de wielersport. Hij is al jaren ploegleider bij de wielervereniging Drachten, waar hij zijn renners volop laat profiteren van zijn technische en tactische kennis van de sport. Zijn twee jaar jongere broer Wietze liep als amateur stage bij de ploeg van Jan Raas, maar kwam erachter dat het profmilieu niet zijn ding was. Hij koos voor een maatschappelijk carrière en is nu bedrijfsleider bij een supermarkt. Zijn elf jaar jongere broer Wopke won in de jeugdenschappen diverse Nederlandse titels op weg en baan.

Hij had veel klasse en kwam in 1997 bij het juniorenteam van Rabobank. Hij was daarna een goede belofterenner maar voelde niets voor het wankel bestaan van een profrenner en koos na verloop van tijd ook voor een maatschappelijke carrière.

“Die jongens hadden alternatieven, ik niet,” zegt Wiebren als gevraagd wordt waarom hij als enige van de drie wel in de profwielrennerij is gestapt. Ik heb er geen spijt van, want het heeft me in alle opzichten gevormd tot de man die ik nu ben. Ook al ben je geen topper geweest, dan heb je wel het karakter ontwikkeld om alles wat je aanpakt tot een goed einde te brengen. Ik ben heel gelukkig met mijn bestaan en betwijfel of ik dat ook had bereikt zonder de wielersport.”

Veestra voor Collstrop (1994), in de nadagen van zijn wielercarrière.

Tom-Jelte Slagter

*Groningen, 01.07.1989

Tourresultaten:

2014: 56e op 2u49'20" na winnaar Vincenzo Nibali (It).

2016: 82e op 3u09'19" na winnaar Chris Froome (GB).

De schrik zat er in 2011 goed in bij de renners en volgers van de Ronde van Italië. Nauwelijks bekomen van de noodlottige val met dodelijke afloop van de Belg Wouter Weylandt in de afdaling van de Passa del Bocco, leek er twee dagen later wederom een ramp van een soortgelijke omvang te hebben plaatsgehad toen na de Strade Bianchi in een afdaling een renner op de grond lag en niet meer bewoog. Toch niet weer hè, dacht iedereen die er in werkelijkheid of op het tv-schermd getuige van was. Het was een renner van Rabobank die per ambulance werd afgevoerd, de tv-kijkers en het thuisfront in verwarring achterlatend. Het was al gauw bekend dat het om de eerstejaars prof Tom-Jelte Slagter ging en later dat hij gewond maar buiten levensgevaar in het ziekenhuis lag met een hersenschudding, een gebroken jukbeen en een aantal snijwonden die gehecht moesten worden. Het zag er erger uit dan het was, maar de schrik zat er bij iedereen goed in, in die eerste week van de Giro die zo feestelijk was begonnen in een roze gekleurd Amsterdam.

In tegenstelling tot Weylandt kon Tom-Jelte Slagter het navertellen: "Het parcours ging eerst een stuk omhoog, gevolgd door een lastig stuk naar beneden, met grind en losse steenslag. Ik zat er nog bij in de eerste groep. Wel op mijn limiet, maar ik zat erbij. Ik had verschrikkelijke dorst, maar geen bidon meer. Ik moest er een hebben voor de finale begon, maar er zaten geen auto's meer achter ons. Alles was uit elkaar gereden. Het was stoffig en we hadden slecht zicht. Ik zat behoorlijk af te zien. Aan het eind van de afdaling zag ik een verzorger met een bidon staan. Niet van Rabobank, maar van de Euskaltel-ploeg in feloranje. Ik reed bij de laatste vijf van de groep en stuurde naar rechts om die bidon uit zijn handen te grissen. Daarna weet ik niks meer. Ik kwam pas weer bij in de ambulance en Jan Boven, een van onze ploegleiders, zat naast me. Ik weet niet wat er gebeurd is, maar het lijkt me waarschijnlijk dat ik met mijn voorwiel in een gat ben gereden en over de kop ben geslagen. Ik ben niet tegen een achterwiel gereden of zo, anders had ik dat wel geweten. Daarom weet ik bijna zeker dat ik met één hand aan het stuur in een gat ben gereden en vol op mijn gezicht gevallen. Achteraf viel het wel mee, maar de impact was zo groot omdat Wouter twee dagen eerder dodelijk was verongelukt. Omdat ik bewegingloos bleef liggen met mijn hoofd in een plas bloed, sloeg bij iedereen de schrik om het hart."

Tom-Jelte is zijn officiële naam, maar dat Jelte laat hij er in het dagelijks gebruik af. "Jelte is de naam van mijn vader, maar iedereen noemt me gewoon Tom. Ik ben geboren in het zieken-

huis in de stad Groningen, maar mijn ouders woonden in Slochteren, waar ik mijn jeugd heb doorgebracht. Een sportieve jeugd, want sport was heel belangrijk thuis. Mijn vader deed aan grasbaanraces op de motor en later is hij gaan fietsen. Mijn moeder deed aan atletiek en tennis. Ze is kraamverzorgster en mijn vader machinebankwerker in de apparatenbouw. Zelf heb ik ook een technische opleiding gehad, mts-werktuigbouw, maar ik heb maar kort gewerkt bij een scheepswerf. Als schakel tussen de werkvloer en de tekenkamer. Ik had het daar reuze naar mijn zin, maar het was niet te combineren met het fietsen en toen heb ik maar ontslag genomen. Ik heb toen parttime voor een boer gewerkt. Met een tractor het gras bijhouden langs de akkers. Ik kon mijn eigen tijd indelen en toch een centje verdienen. Die tractor was van het merk John Deere. Dat heeft vast indruk op me gemaakt, want die naam komt nu nog voor in mijn e-mailadres.”

Tom kwam door zijn vader in aanraking met de wielersport. Hij zat al op voetballen en deed ook fanatiek aan schaatsen. Dat laatste op hoog niveau, want hij heeft als langebaanschaatser vier jaar bij de gewestelijke selectie van de provincie Groningen gezeten. Hij was daar net niet goed genoeg voor de top, anders zou er nooit een wielercarrière zijn gevolgd. “Ik vond dat schaatsen geweldig, maar als je niet echt bij de top kunt horen, kun je beter wat anders gaan doen. Ik heb het nog even geprobeerd als marathonschaatser, maar ook daar zag ik geen toekomst. Ik heb wel een marathon gewonnen bij de B-rijders, maar dat was wel mijn plafond. Toen ik me dat realiseerde, ben ik gaan wielrennen. Ik werd lid van de Noordelijke Wielervereniging Groningen en werd daar begeleid door Arjan Elferink, een goede renner van wie ik veel heb geleerd. Door hem kwam ik bij de ploeg van Ruiter Dakkapellen. De ploegleider was Paul Tabak en ook dat was een geweldige leerschool. We reden wedstrijden in het buitenland en daar begon ik uitslagen te rijden. Vooral als klimmer.”

Hij werd opgemerkt en de volgende stap voor Tom was een plaats in het opleidingsteam van Rabobank, waar hij onder leiding van Piet Kuijs en Arthur van Dongen verder werd klaargestoomd voor het hoogste niveau van de wielersport: de ProTour. Hij won in dat jaar bij de

Tom-Jelte Slagter wint op 12 maart 2014 in de 4e etappe van Parijs-Nice de sprint van Geraint Thomas. In de achtergrond wint Wilco Kelderman de sprint van het peloton.

opleidingsploeg een rit in het Circuit des Ardennais, een klimcriterium in Zweden, de Hel van Voerendaal en het Nederlands kampioenschap bij de elite tot 23 jaar. Prachtige resultaten die voor de leiding van het A-team van Rabobank voldoende overtuigend waren om Tom in te lijven. Als beloning voor het vertrouwen werd hij in 2010 vierde in de Tour de l'Avenir. Zijn ontwikkeling verliep razendsnel en velen zagen vooral mogelijkheden voor hem als klimmer, maar die indruk wil Tom enigszins nuanceren. "Ik ben een heuvelklimmer met een goede sprint in de benen. Heuvels tot aan het middengebergte kan ik goed aan, maar daarboven moet ik echt passen ten aanzien van de echte klimmers. De Ardennenklassiekers liggen me goed en bij zware aankomsten heb ik het voordeel dat ik er dan nog een sprintje uit kan persen. In de kleine etappekoersen kan ik voor het klassement rijden, maar in de grote ronden kom ik tekort. Ze liggen me wel, maar voor dagsuccessen en niet voor het klassement. Ik ambieer het wel om in de Tour, Giro of Vuelta nog eens bij de eersten tien te rijden, maar dan moet het routeschema op mijn lijf geschreven zijn en moet ik nog sterker en taaier worden om in de tijdronden en in de lange beklimmingen met de besten mee te kunnen. Dat zal wel ten koste gaan van mijn presteren in de Ardennenklassiekers en daarom geef ik die voorlopig prioriteit. De Waalse Pijl of Luik-Bastenaken-Luik staat op je erelijst toch mooier dan een achtste plaats in de eindstand van de Vuelta."

Eind 2012 was er opeens het bericht dat Rabobank met ingang van direct met de sponsoring van het A-team ging stoppen. Wel kwam de bank de financiële verplichtingen na en werd nog een jaar lang alles betaald. Met de naam Blanco begon de ploeg in 2013 aan het nieuwe seizoen in de World Tour. De kerstspullen waren nog maar net opgeruimd toen het nieuws tot

Nederland doordrong dat Tom-Jelte Slagter de derde etappe had gewonnen in de Tour Down Under in het verre Australië. In een sprint had de kleine man uit Slochteren grootheden als Matthew Goss en Philippe Gilbert verslagen. Twee dagen later werd hij tweede in de daguitslag achter Simon Gerrans en dat was genoeg om in de leiderstrui te worden gehesen. Met de hulp van de supergemotiveerde ploeg, er moest immers een nieuwe sponsor komen, wist Tom de leiderstrui tot het eind van deze etappekoers te behouden, waarmee hij zijn eerste zege op WorldTour-niveau op zijn erelijst kon bijschrijven. Hoewel het op zich geen bijzondere prestatie was, werd hij omdat de Tour Down Under de eerste WorldTour-koers van het jaar was daarmee tevens de eerste – en tot nu toe enige – Nederlander die in het WorldTour-klassement aan de leiding heeft gestaan.

Hij hechtte er geen bijzondere waarde aan, maar begreep dat hij met zijn zege in de Tour Down Under het ijzer moest smeden nu het heet was. Hij zat met een aflopend contract en kon kiezen uit meerdere aanbiedingen. Hij koos het zekere voor het onzekere en tekende een contract bij de Amerikaanse ploeg Garmin. “Ik had natuurlijk ook dat gevoel van loyaliteit toen we met Blanco een onzekere toekomst tegemoet gingen, maar ik moest ook aan mijn eigen toekomst denken. Garmin was een mooie ploeg en die bood me de zekerheid van een tweejarig contract. Wielrennen is een internationale sport en toen we nog voor Rabobank reden, had ik al het gevoel dat ik mijn vleugels wilde uitslaan. Ik wilde mijn horizon verbreden en was een beetje uitgekeken op die Hollandse wielercultuur. Ik had het daar wel naar mijn zin, maar voor Garmin tekenen leek me op dat moment een mooie en ook logische stap.”

Toch waren er twijfels in zijn hoofd, maar toen hij in het voorjaar van 2014 twee ritten won in Parijs-Nice en hij met een vijfde en een zesde plaats de Ardennenklassiekers afsloot, wist hij dat hij de juiste beslissing had genomen. Tot eind 2017 is hij de Amerikaanse ploeg trouw gebleven en is zijn contract twee keer verlengd. De ploeg heet anno 2017 Cannondale-Drapac, een ploeg waarin ons land met Sebastian Langeveld, Wouter Wippert, Dylan van Baarle en Tom goed vertegenwoordigd is. Voor Tom was er elk jaar een beschermde rol in de Ardennenklassiekers en enkele kleine rittenkoersen, voor de rest rijdt hij in dienst van de kopman. Omdat Cannondale-Drapac met ingang van 2018 met de sponsoring stopt, werd in augustus 2017 bekend dat Tom in het nieuwe seizoen deel gaat uitmaken van de Zuid-Afrikaanse formatie Dimension Data, een nieuwe stap in de carrière van de kleine Groninger.

In tegenstelling tot de meeste van zijn collega's woont Tom nog steeds in Noord-Nederland. Niet meer in Slochteren maar in Nijbeets, een dorp in Friesland tussen Heerenveen en Drachten. Hij woont daar samen met zijn vriendin Evelien Kooistra en ze hebben twee kinderen, zoon Milan-Jelte, geboren in 2014, en Maylynn-Melina, geboren in 2016. “Ik heb er geen behoefte aan om in Spanje of Monaco te gaan wonen. Ik ben een echte noorderling en mijn familie en schoonfamilie wonen in de buurt. Ik wil dat mijn kinderen hier opgroeien, hoewel het wel als consequentie heeft dat ik veel van huis ben voor trainingkampen en koersen. Wat mijn ambities nog zijn als wielrenner? Top-10 rijden in de Ardennenklassiekers en de Amstel Gold Race en voor de ploeg rijden in de grote ronden. Wat ik ook wel zou willen is een mooie uitslag in Milaan-San Remo. Ik heb de explosiviteit om de Capo's en de Poggio vol op te rijden en ik win nog elk jaar aan duurvermogen. Mijn collega Tom Leezer deelt renners in als in een voetbalelftal. Hij vindt dat ik bezig ben om van een aanvallende middenvelder een vleugel-spits te worden. Ik geloof daar wel in, want wielrennen wordt meer en meer een teamsport.

EERDER VERSCHENEN

Fred van Slogteren

Als je de Tour niet hebt gereden, deel 1

1936-1971: Nederland ontdekt de Tour de France

december 2013

ISBN 978.94.6217.066.7

1936	001	Antoon van Schendel	1958	052	Maarten van der Borgh
	002	Albert van Schendel		053	Piet Damen
	003	Theo Middeldkamp	1959	054	Bram Kool
	004	Albert Gijsen	1960	055	Jo de Roo
1937	005	John Braspennincx		056	Ab Geldermans
	006	Piet van Nek		057	Coen Niesten
	007	Gerrit van de Ruit	1961	058	Dick Enthoven
1938	008	Jef Dominicus		059	Jo de Haan
	009	Janus Hellemons		060	Albert van der Steen
	010	Gerrit Schulte		061	Jan Westdorp
1939	011	Jan Lambrichs	1962	062	Bas Maliepaard
	012	Huub Sijen		063	Huub Zilverberg
	013	André de Korver	1963	064	Jan Janssen
	014	Jan Gommers	1964	065	André van Aert
1947	015	Jefke Janssen		066	Leo van Dongen
	016	Bouk Schellingerhoudt		067	Cees van Espen
	017	Arie Vooren		068	Cees Haast
1948	018	Cor Bakker		069	Jacques van de Klundert
	019	Bernard Franken		070	Henk Nijdam
	020	Henk de Hoog		071	Fons Steuten
	021	Frans Pauwels		072	Rik Wouters
	022	Wim de Ruyter	1965	073	Huub Harings
1950	023	Gerrit Voorting		074	Arie den Hartog
	024	Frans Vos		075	Gerben Karstens
	025	Wout Wagtmans		076	Cees Lute
1951	026	Hans Dekkers		077	Peter Post
	027	Wim Dielissen	1966	078	Jos van der Vleuten
	028	Wim van Est	1967	079	Wim Schepers
	029	Henk Faanhof	1968	080	Eddy Beugels
	030	Gerard Peters		081	Evert Dolman
	031	Harrie Schoenmakers		082	Harm Ottenbros
1952	032	Hein van Breenen		083	Gerard Vianen
	033	Jan Nolten	1969	084	Leen Poortvliet
	034	Thijs Roks		085	René Pijnen
1953	035	Henk Steevens		086	Rinie Wagtmans
	036	Jos Suijkerbuijk	1970	087	Henk Benjamins
	037	Adrie Voorting		088	Leo Duijndam
1954	038	Klaas van Est		089	Frits Hogerheide
	039	Jules Maenen		090	Jan van Katwijk
1955	040	Daan de Groot		091	Cees Rentmeester
	041	Jos Hinsin		092	Jan Serpenti
	042	Wies van Dongen		093	Harry Steevens
	043	Piet Haan		094	Adrie Wouters
1956	044	Leo van der Pluijm		095	Cees Zoontjes
	045	Jef Lahaye	1971	096	Ger Harings
	046	Michel Stolker		097	Mathijs de Koning
	047	Piet van den Brekel		098	Jan Krekels
1957	048	Piet van Est		099	Wim Prinsen
	049	Pieter de Jongh	1972	100	Cees Koeken
	050	Jaap Kersten			
	051	Arie van Wetten			

LEERDER VERSCHENEN

Fred van Slogteren

Als je de Tour niet hebt gereden, deel 2

1972-1988: De jaren van overweldigend succes

juni 2015

ISBN 978.94.6217.067.4

1970	101	Joop Zoetemelk	1985	150	Maarten Ducrot
1971	102	Tino Tabak		151	Jac van Meer
	103	Harry van Leeuwen		153	Jelle Nijdam
1972	104	Mathieu Pustjens		154	Peter Pieters
1973	105	Ben Janbroers		155	Gerrit Solleveld
	106	Wim Kelleners		156	Teun van Vliet
	107	Theo van der Leeuw	1986	157	Henk Boeve
	108	Jo Vrancken		158	Mathieu Hermans
1974	109	Kees Bal		159	Jos Lammertink
	110	Fedor den Hertog		160	Erwin Nijboer
	111	Albert Hulzebosch		161	Marc van Orsouw
	112	Piet van Katwijk		162	Twan Poels
	113	Gerrie Knetemann		163	Jan Siemons
	114	Henk Poppe		164	Peter Stevenhaagen
	115	Cees Priem		165	Jan van Wijk
	116	Henk Prinsen			
	117	Wil de Vlam			
1975	118	Gerard Kamper			
	119	Ben Koken			
	120	Hennie Kuiper			
	121	Theo Smit			
1976	122	Aad van den Hoek			
	123	Ko Hoogedoorn			
	124	Bert Pronk			
	125	Jan Raas			
	126	Roy Schuiten			
1977	127	Henk Lubberding			
1979	128	Jo Maas			
	129	Johan van der Velde			
	130	Jacques Verbrugge			
	131	Leo van Vliet			
1980	132	Jan Jonkers			
	133	Hans Langerijs			
	134	Bert Oosterbosch			
	135	Jos Schipper			
	136	Hennie Stamsnijder			
1981	137	Johnny Broers			
	138	Adri van Houwelingen			
	139	Jan van Houwelingen			
	140	Frits Pirard			
	141	Theo de Rooij			
	142	Peter Winnen			
	143	Ad Wijnands			
1982	144	Adrie van der Poel			
	145	Gerard Veldscholten			
	146	Peter Zijerveld			
1983	147	Johan Lammerts			
	148	Henri Manders			
	148	Steven Rooks			
1984	149	Jacques Hanegraaf			